2 Petru - Comentarii F. B. Hole

Credinţa preţioasă primită de la Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos (1.1)

În cea de a doua epistolă Petru se adresează aceloraşi credincioşi – iudeii creştini împrăştiaţi prin Asia Mică – la fel ca şi în cea dintâi. Faptul acesta nu este arătat în versetele de la început, însă este precizat în cel dintâi verset din capitolul 3. În salutul cu care se începe epistola, el îi descrie, simplu, ca pe acei care primiseră o credinţă preţioasă ca şi el, „prin dreptatea Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos“.

Ei crezuseră evanghelia aşa cum o crezuse şi el, şi o astfel de credinţă, oriunde se află în inimă, este în adevăr preţioasă. Iar indicaţia de aici este la credinţa creştină care este preţioasă mai presus de orice cuvânt. Religia iudaică nu putea fi numită o credinţă. Ea a început cu vederea, la Sinai. Ea consta într-o lege a cererii cuplată de un sistem vizibil – „rânduieli pentru slujire şi pentru sfântul locaş pământesc“(Evrei 9.1) – care erau o umbră a lucrurilor care aveau să vină. Ei se întorseseră de la acestea, care se asemănau cu ceea ce era real, dar nu erau decât o umbră, ca să aibă parte de credinţa preţioasă a lui Hristos, care pare pentru necredincioşi ca o umbră, dar care de fapt este realitate.

Dumnezeul şi Mântuitorul „nostru“ (1.1)

Credinţa aceasta preţioasă a ajuns la noi numai prin venirea Domnului Isus ca Mântuitor; şi EL a venit ca să arate dreptatea Dumnezeului nostru. Scriind ca un evreu convertit către iudei convertiţi despre „Dumnezeu şi Mântuitorul nostru“, aceasta însemna „Dumnezeul lui Israel“ care Şi-a desfăşurat în credincioşia Sa faţă de vechile promisiuni şi a intervenit în folosul lor, şi al nostru, venind ca Mântuitor, ca rezultat fiind credinţa aceasta preţioasă a noastră.

Harul şi pacea, în proporţia cunoaşterii Lui (1.2,3)

Iar Domnul Isus care a venit ca Mântuitor al nostru potrivit versetului 1, de asemenea este Cel prin care avem adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, aşa cum precizează versetul 2, şi ne putem bucura de har şi pace în proporţia cunoaşterii reale a lui Dumnezeu Însuşi. În adevăr, prin cunoaşterea Dumnezeului şi Mântuitorului nostru, ale noastre sunt toate cele privitoare la viaţă şi la evlavie.

Puterea dată de Dumnezeu şi răspunderea de a o arăta practic (1.3-7)

Ne va fi de folos ca să înţelegem pasajul acesta, dacă notăm că:

1.Versetul 3 şi cea dintâi parte a versetului 4 vorbesc de lucruri care sunt dăruite de puterea lui Dumnezeu fiecărui credincios.

2.Ultima parte a versetului 4 ne arată obiectul pe care l-a avut în vedere Dumnezeu prin ceea ce ne-a dat.

3.Versetele 5-7 precizează felul în care suntem responsabili să arătăm practic ceea ce am primit, încât să se ajungă la obiectul pe care îl are Dumnezeu. Trebuie să fim caracterizaţi de lărgire şi creştere. Ceea ce ne-a dăruit „puterea Sa divină“(vers. 3) urmează să se desfăşoare cu toată „silinţa noastră“ (vers.5).

Puterea divină primită pentru toate lucrurile privitoare la viaţă şi evlavie (1.3,4)

Ce ne-a dăruit puterea divină? Toate lucrurile privitoare la viaţă şi evlavie. Nu numai că am primit viaţa, dar şi toate aceste lucruri necesare ca viaţa cea nouă să fie manifestată în viaţa creştină practică şi într-o purtare evlavioasă. Apostolul nu se s opreşte ca să specifice lucrurile date, el doar ne reaminteşte că avem promisiuni preţioase şi de un fel nespus de mari. El foloseşte superlativul „cele mai mari“ pentru că nimic nu poate depăşi speranţele creştinului care se rezumă la venirea Domnului. Totuşi câteva momente de cugetare ne-ar folosi să ne amintim de unele daruri pe care puterea aceasta divină ni le-a acordat: Duhul Sfânt locuind în noi, Cuvântul lui Dumnezeu scris pentru noi, tronul harului care este întotdeauna înaintea noastră, pentru a numi numai trei. Totuşi am primit nu unele, ci toate lucrurile care au a face cu viaţa şi evlavia. De aceea suntem în întregime pregătiţi. Nimic nu lipseşte din partea lui Dumnezeu.

Gloria şi virtutea, caracteristice chemării noastre (1.3)

Toate aceste lucruri au ajuns la noi prin cunoaşterea lui Dumnezeu ca Acela care ne-a chemat „la“ sau „prin gloria şi virtutea Sa“. Desigur, suntem chemaţi la gloria Sa (vezi 1 Petru 5.10). Aici ideea este că şi gloria care este destinul şi scopul nostru, şi al acelei virtuţi sau curaj care ne va conduce până la sfârşit.

Părtaşi firii divine, care este dragostea (1.4)

Aceste lucruri, fiecare în parte şi toate împreună, sunt ale noastre pentru ca prin ele să fim „părtaşi naturii divine“. Orice credincios adevărat este „născut din Dumnezeu“ şi în sensul acesta este părtaş firii divine (vezi 1Ioan 3.9); de aceea el practică dreptatea şi umblă în dragoste (vezi 1Ioan 2.29; 3.10). Înţelesul dat de pasajul acesta nu este totuşi că prin lucrurile dăruite nouă, noi am putea să fim născuţi din nou, pentru că Petru scria chiar acelor care erau „născuţi din nou“ (1Petru1.23). De aceea noi suntem conduşi într-o părtăşie practică şi plină de valoare a firii divine. Într-un cuvânt, dragostea este natura divină şi de aceea versetele 5-7 descriu creşterea creştinului ca având culminarea în dragoste. Credinciosul a cărui inimă este plină de dragostea lui Dumnezeu este în adevăr părtaş al naturii divine, în sensul acestui pasaj.

Corupţia care este în lume, rod al poftei (1.4)

Toată corupţia din lume este rodul poftei. Cuvântul „poftă“ cuprinde toate dorinţele care izvorăsc din natura căzută a omului. Legea lui Moise a intervenit şi şi-a impus restricţiile asupra dorinţelor omului căzut, însă în loc ca legea să restrângă pofta, poftele oamenilor au trecut dincolo de restricţiile legii şi au continuat să-şi răspândească în jur corupţia. Toate corupţiile lumii îşi au originea în natura căzută a omului. Noi, cei credincioşi, am fost aduşi să avem parte în natura divină, din care izvorăşte sfinţenia, şi de aceea am fost scăpaţi din corupţie. În puterea a ceea ce este divin am fost ridicaţi din ceea ce era natural pentru noi ca păcătoşi; şi nu este altă cale de scăpare decât aceasta.

Lucrarea în cei credincioşi este în întregime a lui Dumnezeu, Căruia Îi place să folosească mijloacele omeneşti în lucrare (1.5)

Sunt de notat cuvintele cu care începe versetul 5: „Şi tocmai pentru aceasta“. Adică tocmai pentru că „puterea Sa divină“ ne-a dăruit toate, acum este nevoie de ceva din partea noastră. Şi acest ceva este „toată silinţa“.

Lucrarea, chiar şi în inimile şi vieţile noastre ca oameni credincioşi, este în întregime lucrarea lui Dumnezeu, totuşi din cauza aceasta nu trebuie să cădem într-un fel de fatalism, ca şi cum n-ar fi nimic de făcut din partea noastră. Trebuie să ne reamintim că lui Dumnezeu Îi place să folosească mijloace omeneşti în legătură cu unele aspecte din felul Său de a lucra şi că El a rânduit ca orice cale a prosperităţii spirituale pentru fiecare credincios individual să fie prin silinţa spirituală a celui credincios. Nu este ceva surprinzător, pentru că este în totul de acord cu ceea ce vedem în lucrurile naturale. În cartea Proverbe (22.29) înţelepciunea divină este arătată în lucrurile naturale despre care citim: „Ai văzut un om harnic în lucrul său?“ El va sta înaintea regilor, nu va sta înaintea celor neînsemnaţi“.

Silinţa de a adăuga în credinţă, virtutea (1.5)

De aceea avem să adăugăm cu toată silinţa, la credinţa noastră, virtutea şi toate celelalte lucruri enumerate în versetele 5-7. O traducere literală redă astfel aceste cuvinte: „Adăugaţi în credinţa voastră, virtutea; în virtute, cunoştinţa“. Dacă cea dintâi traducere dă ideea de clădire, ca şi cum s-ar adăuga cărămidă peste cărămidă, cea de a doua dă ideea de creştere. Mugurul de pe pom în primăvară are în germenele mărului delicios care se vede toamna în acelaşi loc. Totuşi în rodirea mărului multe lucruri şi-au avut rolul lor, soarele şi ploaia, şi energia pomului care l-a făcut capabil să sugă din pământ umezeala şi alte substanţe necesare. Fără energia vieţii pomului, toate celelalte aveau să fie în zadar în ce priveşte rodirea unui măr.

Şi noi avem să fim caracterizaţi de o energie care se străduieşte într-un fel asemănător. Trăsăturile frumoase ale caracterului creştin care este ca un germen în fiecare creştin trebuie să se dezvolte în noi şi în credinţa noastră; în ea se află virtutea sau curajul. Dacă n-ar fi virtutea care să ne facă în stare să ne distingem de ceea ce este lumea, credinţa noastră devine ea însăşi foarte slabă.

Cunoştinţa, înfrânarea, răbdarea, evlavia (1.6)

În virtute urmează să avem cunoaştere. Virtutea împărtăşeşte mereu tărie caracterului unui om; dar dacă puterea nu este folosită potrivit cunoaşterii, a acelei cunoaşteri mai mari şi mai bună ca toate – cunoaşterea lui Dumnezeu şi a voii Sale – ea poate deveni un lucru periculos.

În cunoaştere trebuie să avem înfrânarea, sau cumpătarea. Dacă suntem conduşi numai de cunoaştere, putem foarte uşor să devenim persoane cu extreme. Credinciosul cu mare claritate intelectuală poate cu uşurinţă să acţioneze în aşa fel încât să pună în primejdie binele fratelui cu o pricepere mai mică, aşa cum ne arată Romani 14 şi 1 Corinteni 8. De aceea este nevoie de „înfrânare“.

În înfrânare trebuie să avem răbdare. Trebuie să fim încercaţi, puşi la probă. Credinciosul care are răbdare trece învingător prin ele.

În răbdare, evlavie sau pietate. Învăţăm să trăim conştienţi de prezenţa lui Dumnezeu. Îl vedem pe Dumnezeu în împrejurările noastre şi ne purtăm ca sub privirile Lui.

În evlavie, dragoste frăţească (1.7)

În evlavie, dragostea frăţească (gr.philadelphia), pentru că acum suntem în stare să ne potrivim cât mai bine celor care sunt credincioşi împreună cu noi. Îi vedem de asemenea în relaţie cu Hristos şi ca născuţi din Dumnezeu, şi nu potrivit toanelor şi închipuirilor noastre, părtinirii noastre, ceea ce ne place şi nu ne place.

În dragoste frăţească avem să adăugăm dragostea (gr.agapen); aceasta este dragostea divină, care iubeşte ceea ce în mod natural nu este de iubit, deoarece acum izvorul vieţii este înăuntrul nostru şi de aici dragostea nu are nevoie să fie provocată de prezentare din afară a unei atracţii. Cel credincios care printr-o creştere spirituală bună iubeşte în felul acesta, dă dovadă că este părtaş firii divine într-un fel foarte practic, şi este roditor aşa cum arată versetul 8.

A nu fi leneşi sau neroditori în cunoaşterea Domnului (1.8)

Lucrurile acestea, notăm, trebuie să fie în noi şi să fie din belşug. Ele sunt ca hainele pe care le îmbrăcăm şi apoi le dezbrăcăm la numite ocazii. Ca rod, ele sunt produsul şi dezvoltarea vieţii divine înăuntru şi, dacă sunt din belşug în noi, dovedesc că nu suntem „nici leneşi, nici neroditori în cunoaşterea Domnului nostru Isus Hristos“.

Lenea este opusul silinţei. Ce suntem, leneşi sau silitori? Unii creştini sunt foarte silitori în câştigarea banilor şi chiar în umblarea după plăceri, dar leneşi în lucrurile lui Dumnezeu. De ce să te miri atunci că sunt ofiliţi spiritual? Alţii însă, în timp ce dau atenţia necesară serviciului sau muncii pe care o au, sunt silitori în lucrurile lui Dumnezeu. Nimeni n-are de ce să fie surprins că ei progresează spiritual.

Contrastul dintre un credincios care creşte spiritual şi unul care a uitat că a fost curăţit de păcatele lui (1.8,9)

Versetele 8 şi 9 din acest capitol ne prezintă un contrast puternic. Credinciosul silitor care creşte spiritual şi în care prin urmare roada Duhului se află din plin, nu este nici leneş nici neroditor în cunoaşterea Domnului Isus. Pe de altă parte, este posibil pentru un credincios să fie, cel puţin pentru un timp, şi leneş şi neroditor şi prin urmare să fie în situaţia tristă descrisă în versetul 9. Unul ca acesta este orb, cu vederea scurtă şi cu memoria scăzută.

Cel căzut din versetul 9 este evident un credincios adevărat. Nu se spune că el niciodată n-a fost curăţit de vechile lui păcate; nu se spune nici că dacă odată a fost salvat, acum n-ar mai fi curăţit de păcatele lui; însă ceea ce a uitat este curăţirea de vechile lui păcate. El a fost curăţit, dar a uitat faptul acesta. Trebuie să facem deosebire deci între cel căzut din versetul acesta şi cel căzut la care se referă Evrei 6, de asemenea în parabola semănătorului (Luca 8.3).Cel căzut

Cel căzut descris în Evrei 6 este un apostat care a căzut alături de credinţa creştină, într-o astfel de lepădare de ea încât răstigneşte din noi pentru sine pe Hristos, şi cazul lui este cu totul fără speranţe.

În parabola semănătorului, cel căzut este unul care primeşte cuvântul în minte şi în emoţii, fără să-i pătrundă în conştiinţă. Unul ca acesta poate spune că s-a întors la Dumnezeu, dar fără ca aceasta să fie o realitate, şi îndată se leapădă. Cazul acesta, deşi dificil, nu este fără speranţe, pentru că un astfel de om s-ar putea să devină în mod real întors la Dumnezeu.

Aici însă, în 1Petru 1.9, este vorba de un credincios adevărat; şi dacă unii ar fi dispuşi să întrebe dacă poate exista o astfel de situaţie, ne putem îndrepta spre episodul din însăşi istoria lui Petru care ilustra ceea ce spune el în versetul acesta. Dacă am socoti orbirea lui Petru ca propria lui slăbiciune în noaptea trădării, dacă am recunoaşte vederea lui scurtă când se ducea în locul cel mai periculos ca să se încălzească la foc în mijlocul duşmanilor Domnului, şi apoi prins în cursă de acea slujnică şi căzând în manifestarea vechilor păcate, de a blestema şi a jura, am înţelege cum, cel puţin pentru un moment, el uitase că fusese curăţit.Şi desigur, noi nu suntem mai buni decât Petru. Cât de des şi trist am ilustrat fiecare dintre noi cele spuse în versetul 9!

Siguranţa alegerii celor credincioşi (1.10)

Ca să fim feriţi de cădere, desigur, trebuie să ne amintim de silinţa la care ne îndeamnă Petru. Calea de a nu da înapoi este de a merge înainte. Având aceste lucruri din belşug în noi (vers. 8) şi făcându-le (ver.10), vom fi păziţi de cădere şi în felul acesta se va arăta că suntem în adevăr chemaţi şi aleşi de Dumnezeu.

Cum l-au privit ceilalţi ucenici pe Petru după căderea lui umilitoare? Probabil le-a fost teamă pentru moment că se va dovedi şi el a fi un al doilea Iuda. Desigur, s-au întrebat dacă el era în adevăr unul dintre ei. De aceea a fost mesajul special: „Spuneţi ucenicilor Săi şi lui Petru“ (Marcu 16.7). ei nu erau siguri de „chemarea şi alegerea“ lui.

Credincioşilor sinceri şi plini de zel din Tesalonic, apostolul Pavel le scria: „Ştim, fraţi preaiubiţi de Dumnezeu, alegerea voastră“ (1 Tes.1.4). Cum putea el să ştie cu atâta încredere? Dacă citim capitolul 1 din cea dintâi epistolă către ei, vedem cât de minunat progres făcuseră ei într-un timp scurt de la întoarcerea lor la Dumnezeu. De aceea era imposibil să se îndoiască de alegerea lor. Ei îşi făcuseră sigură alegerea.

Intrarea din belşug în împărăţia veşnică, deosebită de intrarea în cer a celor credincioşi fără deosebire (1.11)

Vitalitatea să rodnicia care caracterizează pe un credincios silitor dau nu numai dovada chemării şi alegerii lui în prezent, dar sunt şi pline de promisiune pentru viitor. Înaintea noastră este „Împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos“ şi, deşi toţi creştinii vor intra în împărăţia aceasta, credinciosul roditor va avea o „intrare din belşug“, aşa cum spune clar versetul 11.

„Împărăţia veşnică“ nu este cerul. Nimeni nu câştigă cerul ca rezultat al sârguinţei sau al rodniciei; nici nu există această situaţie, ca unii să câştige o intrare din belşug acolo, iar alţii o intrare sărăcăcioasă. Nu există intrare în cer decât prin lucrarea lui Hristos – o lucrare perfectă şi disponibilă pentru toţi cei care cred – încât toţi intră acolo, toţi intră în acelaşi fel şi de pe acelaşi nivel fără deosebire.

Împărăţia veşnică va fi stabilită când Isus va veni din nou, şi în legătură cu ea vor fi date răsplătiri după cum ne învaţă parabola din Luca 19.12-27. Vor fi prin urmare mari deosebiri cu privire la locul pe care credincioşii îl vor ocupa în împărăţie, şi dacă intrarea noastră va fi din belşug sau nu. Totul va depinde de stăruinţa şi credincioşia noastră. Amintirea faptului acesta ne va face să ne pună în mişcare zelul şi devotamentul.

Amintirea unor adevăruri către inimă şi conştiinţă, Petru având darul de păstor (1.12,13)

Cunoscând de asemenea cât de uşor şi repede uităm chiar şi lucrurile cu care suntem bine familiarizaţi, apostolul Petru, ca un păstor sârguincios al sufletelor le aminteşte mereu lucrurile acestea. Ei le cunoşteau; desigur, ei erau întemeiaţi în adevărul care fusese adus la lumină în Hristos – în adevărul prezent pe care îl aveau – totuşi încă era nevoie să li se reamintească. Cât de mult avem noi nevoie de aceste reamintiri, pentru că obiectul pe care îl avea Petru era: „să vă trezesc prin aducerea aminte“.

Să notăm gândul acesta! Ascultăm cuvântări sau citim articole care nu conţin ceva nou pentru noi. Să nu le dispreţuim din cauza aceasta. Lucrarea principală a unui învăţător poate fi să ne instruiască în adevărul creştinismului, adevăr care este totuşi vechi în el însuşi, însă destul de noi pentru cei pe care îi învaţă. Îndatorirea principală a unui păstor este să ajungă la inimile şi conştiinţele credincioşilor, aplicându-le lucrurile în care au fost instruiţi, trezindu-i şi ţinându-i într-o condiţie de veghe. Oare nu avem cei mai mulţi dintre noi nevoie mai mult de slujirea aceasta din urmă decât a celei dintâi? A practica mai din plin ceea ce cunoaştem este probabil mai necesar decât a ne lărgi aria cunoaşterii.

Cuvintele lui Petru care rămân în Noul Testament după plecarea lui (1.14,15)

Acum Petru privea spre ceasul morţii sale. Domnul Isus făcuse aluzie la moartea lui, aşa cum este scris în Ioan 21.18,19. În timpul când scria, el ştia că ea avea să aibă loc curând. Nu este izbitor faptul că Petru avea nevoie să i se spună că va muri? Ce mărturie a faptului că nu moartea, ci venirea Domnului este în adevăr nădejdea creştinului.

Dar vedem ce a făcut Petru cu această cunoaştere şi cum s-a purtat cu străduinţa pe care în acest capitol o dădea ca îndemn altora. Versetul 15 ne spune: „Dar mă voi strădui ca şi după plecare mea să puteţi oricând să vă amintiţi de aceste lucruri“ – şi apoi el merge mai departe să sublinieze realitatea şi siguranţa împărăţiei viitoare despre care începuse să vorbească în versetul 11, fără a se opri să arate ce intenţiona să facă. Iar ceea ce îşi propusese şi împlinise sub călăuzirea şi inspiraţia Duhului Sfânt era să scrie epistola pe care o citim acum. Cu ajutorul ei putem acum oricând să ne amintim lucrurile acestea, deşi glasul lui Petru nu se mai aude de mult.

Observăm că aici nu este nicio menţionare a ideii de a se ridica o altă generaţie de apostoli sau de oameni inspiraţi, nicio vorbă de succesiunea apostolică. Ceea ce este indicat ca luând locul apostolilor este Scriptura, îndeosebi scrierile apostolilor, cu alte cuvinte, Noul Testament. nici un învăţător nu poate vorbi cu autoritatea pe care o are Scriptura inspirată. Dacă neglijăm Biblia, în zadar vom asculta pe cei mai dăruiţi oameni.

Profeţia împărăţiei glorioase şi vederea ei pe muntele transfigurării (1.16-18)

Ne-au fost puse în mişcare gândurile prin faptul că străduinţa îşi va avea răsplătirea când va veni ziua împărăţiei veşnice a Domnului nostru. Totuşi Petru scria unor oameni care din zilele părinţilor lor aveau ca nădejde împărăţia Mesiei, şi care totuşi Îl văzuseră lepădat şi răstignit. Ar fi fost ei inspiraţi atunci să se întrebe dacă în final toate profeţiile despre împărăţia Sa glorioasă şi reală referitoare şi la cer şi la pământ aveau să fie interpretate doar ca figuri de vorbire – descrieri încântătoare şi practice, care nu arătau decât o stare spirituală şi invizibilă în ceruri? S-ar fi putut să fi fost o astfel de gândire pentru că noi suntem în mod natural creaturi înclinate spre extreme. Oamenii care altădată gândeau în totul că venirea Mesiei promis va fi în glorie publică şi nicidecum că venirea Lui va fi în smerenie, când ajung convinşi că El a venit

să sufere, sunt gata să-şi schimbe gândirea cu totul, că nu va mai fi nimic din împărăţia şi gloria Sa.

Puterea şi venirea Domnului nostru Isus Hristos atât de mult spuse în mărturia profetică nu sunt totuşi „basme iscusit alcătuite“ şi Petru poate da o mărturie hotărâtoare despre realitatea ei. în versetele 16 şi 18 el ne spune: Mărturia profetică este adevărată şi împărăţia profeţită este o realitate substanţială care va fi arătată la timpul ei, „pentru că noi am şi văzut-o în felul cum este ea!“. El se referă desigur la transfigurare, scenă istorisită în trei din cele patru evanghelii şi la care au fost martori el însuşi, Iacov şi Ioan.

Împărăţia glorioasă a Domnului nostru Isus a fost de mult văzută de nişte martori aleşi, sub o formă pe care am putea-o numi un exemplu. Ea s-a arătat ochilor, de asemenea şi urechilor. Ei au fost „martori ai măreţiei Sale“, şi totodată „noi am auzit acest glas rostit din cer“ – glasul care venea din „gloria minunată“ spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Eu Îmi găsesc plăcerea“.

Sfinţi cereşti şi sfinţi pământeşti (1.18)

Totuşi unii ar pune întrebarea: în ce fel scena transfigurării a fost un model al „puterii şi venirii Domnului şi în felul acesta o confirmare a împărăţiei glorioase? Ea aşa a fost deoarece El era Obiectul central şi glorios a toate. Sfinţii care se bucură de partea cerească a împărăţiei erau reprezentaţi de Moise şi Ilie. Sfinţii de pe pământ erau reprezentaţi de Petru, Iacov şi Ioan. Sfinţii cereşti erau asociaţi cu El şi intrau în mod inteligent în gândurile Lui în conversaţie. Sfinţii pământeşti erau binecuvântaţi de prezenţa Lui, deşi orbiţi de gloria Lui. Era o vedere a „Fiului Omului venind în împărăţia Sa“ (Matei 16.28); o vedere a „Împărăţiei lui Dumnezeu venită în putere“ (Marcu 9.1); o vedere a „Împărăţiei lui Dumnezeu“ (Luca 9.27).

Împărăţia glorioasă şi veşnică a Domnului Isus este deci o realitate binecuvântată şi substanţială. Ea va veni în mod hotărât. Noi vom intra în ea în aşa numita parte „cerească“ (2 Tim.4.18). întrebarea care rămâne de pus este: în ce fel vom intra în ea? Va fi ea o intrare din belşug? Vom intra ca un vas curăţit şi pregătit, cu toate pânzele sus? Sau vom intra mai degrabă ca un vas lovit şi naufragiat? Răspunsul va fi dat de fiecare cu o străduinţă spirituală – sau cu o lenevie spirituală şi lipsă de grijă care ne caracterizează în aceste zile.

Confirmarea mărturiei profetice a Vechiului Testament (1.19)

Transfigurarea Domnului Isus a fost nu numai o confirmare specială şi exactă a realităţii împărăţiei Sale viitoare, dar şi într-un fel general a fost o confirmare a întregii mărturii profetice a Vechiului Testament. Aceasta ne-o spun cele dintâi cuvinte ale versetului 19: „şi avem făcut mai sigur cuvântul profetic“. Nu este greu de înţeles lucrul acesta, dacă cercetăm Vechiul Testament şi observăm cum toate prezicerile lui strălucitoare se centrează în împărăţia Mesiei pe pământ, încât a dovedi realitatea împărăţiei Sale glorioase viitoare înseamnă a dovedi întreaga mărturie profetică a Vechiului Testament.

Profeţia ca o lampă care străluceşte într-un loc întunecos (1.19)

Aceşti creştini dintre iudeii de la început erau poate înclinaţi oarecum să ignore profeţia Vechiului Testament, ca şi cum ar fi fost înlocuită de întorsătura evenimentelor dată de suferinţele lui Hristos atât de neaşteptate pentru ei. apostolul Petru îi încredinţează aici de valoarea şi importanţa ei, ca de „o lumină strălucind într-un loc întunecos“. Cuvântul „întunecos“ se întâlneşte în originalul grec numai aici şi are sensul de „mizerabil, jalnic, murdar. Lumea cu toate invenţiile ei înţelepte şi elegante este doar un loc murdar în felul de estimare al lui Dumnezeu, de asemenea şi în estimarea fiecărui creştin care este învăţat de El. singura lumină în mizeria aceasta este cea care vine de la lampa profeţiei. Oamenii îşi închipuie în zadar un fel de „mileniu“ care să se dezvolte din mizeria aceasta. Astfel de imagini nu sunt decât un miraj. Lampa profeţiei ne aduce în lumina hotărârii şi a lucrării viitoare a lui Dumnezeu în ce priveşte judecata şi mântuirea, şi ea ne face în stare să vedem mizeria cumplită a lumii aşa cum este, de asemenea şi gloria lumii viitoare.

Ziua lui Hristos şi steaua dimineţii care răsare în inimi (1.19)

Avem să luăm aminte la lumina lămpii profeţiei „până se va ivi ziua şi va răsări steaua de dimineaţă în inimile noastre“. „Ziua“ este desigur ziua lui Hristos – ziua gloriei Sale – când nu va mai fi nevoie de lampă. Înainte de a se face ziuă totuşi răsare steaua dimineţii, şi mai înainte de a răsări soarele pe deplin, ea răsare în inimile noastre.

Steaua dimineţii este o aluzie la venirea lui Hristos pentru ai Săi, înainte de a apărea public lumii ca „Soarele dreptăţii“. Ca stea a dimineţii El este caracteristic nădejdii creştine; şi când steaua dimineţii este în inima credinciosului, acel credincios este într-o aşteptare plină de bucurie a venirii Mântuitorului său ceresc. Noi avem să luăm deci seama la cuvântul profeţiei până ce se va ivi ziua gloriei lui Hristos şi până ce suntem conduşi în felul acesta în bucuria deplină a propriei nădejdi creştine, pentru că profeţia Noului Testament ne-a adus înainte ceea ce n-a fost niciodată menţionat în Vechiul Testament. Pentru a spune lucrul acesta cu alte cuvinte, scopul profeţiei are două aspecte: întâi, să-şi trimită razele în întuneric, până ce va veni ziua gloriei lui Hristos; în al doilea rând, să conducă inima credinciosului între timp în realizarea şi bucuria deplină a propriei lui nădejdi.

Înţelesul corect al profeţiei când ea e pusă în legătură cu întregul (1,20,21)

Mulţi creştini se feresc cu totul de profeţie pentru că, spune ei, ea a devenit doar un câmp de luptă a unor scoli rivale de interpretare printre adevăraţii credincioşi şi deseori un teren de înşelare din partea conducătorilor sistemelor religioase false cu noţiunile lor eretice. Este foarte mult adevăr în faptul acesta, însă remediul nu este de a ignora profeţia, ci de a ţine seama de ea într-un mod corect dând atenţie celei dintâi reguli pentru folosirea ei, aşa cum ne este arătat în versetul 20.

„Nicio profeţie a Scripturii nu se interpretează singură“ sau „nu vine din propria ei interpretare“. Aceasta nu înseamnă, aşa cum pretind catolicii, că nicio persoană nu are vreun drept individual să se ocupe cu ceea ce spune Scriptura, ci să accepte ceea ce „biserica“ catolică, reprezentată de papă şi de consiliu, declară care trebuie să fie înţelesul. Aici este vorba de o înştiinţare împotriva tratării unor cuvinte profetice ca şi cum ar fi de interpretat separat de masa învăţăturii profetice. Orice profeţie este legată şi în legătură cu întregul, şi numai în felul acesta poate fi înţeleasă. Ea n-a fost rostită niciodată prin voinţa omului, ci prin inspiraţia Duhului lui Dumnezeu. El a folosit oameni diferiţi în perioade diferite, însă gândirea Sa pătrunde în toate. Fiecare profeţie în parte va fi înţeleasă şi interpretată corect când este văzută în legătură cu întregul, din care face parte. Aici se află motivul opiniilor diferite şi chiar al ereziilor regretabile.

Inspiraţia Scripturii: oameni care au vorbit conduşi de Duhul Sfânt (1.21)

Este de notat cum se vorbeşte despre inspiraţie în versetul 21: „oameni conduşi de Duhul Sfânt au vorbit de la Dumnezeu“. Ei şi-au pus condeiul pe hârtie sub puterea Duhului Sfânt, de aceea El este adevăratul Autor a tot ce a fost scris în felul acesta.

Înştiinţare împotriva profeţilor falşi (2.1)

Totuşi orice lucru al lui Dumnezeu, şi prin urmare bun, este imitat de puterea satanică şi de acea capitolul 2 începe cu o înştiinţare. Când în vechime Duhul Sfânt conducea pe unii oameni să rostească ceva din partea lui Dumnezeu, marele adversar ridica falşi profeţi în popor. Avem multe exemple de felul acesta în Scriptură. În zilele lui Ahab lucrurile ajunseseră într-o astfel de situaţie încât Ilie putea spune: „Numai eu am mai rămas profet al Domnului, iar profeţii lui Baal sunt 450 de bărbaţi“ (1 Regi 18.22) şi chiar după nimicirea profeţilor lui Baal erau vreo 400 profeţi care îl înşelau pe Ahab ca să-l ducă la moarte, spre deosebire de un profet, Mica, fiul lui Imla, care îi spunea adevărul. Şi toţi aceşti profeţi nu vorbeau în numele lui Baal, ci spuneau: „Suie-te la Ramot din Galaad, pentru că Domnul îl va da în mâna regelui (1 Regi 22.12)

Învăţători mincinoşi cu cuvinte înşelătoare (2.1,3)

Din nou Dumnezeu dădea mărturie profetică prin cuvintele inspirate ale apostolilor şi ale altora, iar adversarul se pregătea să-şi repete tactica. De aceea Petru înştiinţa pe aceşti creştini de la început că trebuiau să fie în gardă împotriva învăţătorilor falşi care vroiau să introducă pe furiş erezii „distrugătoare“. Satan nu este niciodată mai periculos ca atunci când lucrează în secret, pe furiş. Atunci, în loc să dea un atac direct, tăgăduind cu îndrăzneală adevărul, se strecoară într-o latură, încercând să înşele pe credincioşi cu cuvinte bine întocmite dar false, ala cum spune versetul 3.

Pe furiş, erezii distrugătoare (2.1-3)

Atacul acesta într-o anumită latură reuşeşte în mai mare măsură decât aracul direct. Pot fi multe ilustrări în privinţa aceasta. Cu mulţi ani în urmă un atac direct îndrăzneţ a fost făcut referitor la Dumnezeirea lui Hristos şi ş-a format grupul unitarian. Rămăsese pentru un timp o mişcare relativ neînsemnată. Însă în ultimii ani doctrina unitariană s-a introdus în mod lateral în denominaţiile care se numeau ortodoxe şi plaga s-a răspândit ca fulgerul.

Să fim deci în gardă împotriva acestor învăţători falşi. Ei vor avea un exterior plăcut şi cuvintele lor vor fi bine întocmite, adaptate îndemânatic să-i facă pe credincioşii simpli să nu se păzească de ei. Ei vă vor spune că şi ei cred în „divinitatea lui Hristos“, dar atunci desigur vor susţine că omul este mai mult sau mai puţin divin. Ei acceptă adevărul „ispăşirii“, însă folosesc cu abilitate cuvântul „veşnic“ ca să arate că ar însemna doar un „timp îndelungat“ atunci când este pus în legătură cu pedeapsa. Şi aşa mai departe.

Judecata grabnică a celor care Îl leapădă pe Stăpânul care i-a cumpărat (2.1-3)

Ei merg până acolo încât „Îl tăgăduiesc pe Stăpânul care i-a cumpărat“. El i-a cumpărat, pentru că prin moartea Sa a cumpărat întreaga lume de dragul comorii ascunsă în ea (vezi Matei 13.44). nu se spune că El i-a răscumpărat, pentru că răscumpărarea se referă numai la credincioşii adevăraţi. Descoperindu-şi în felul acesta adevăratul lor caracter, ei aduc asupra lor o grabnică distrugere – care nu înseamnă că distrugerea îi va ajunge într-un timp foarte scurt, ci că atunci când va veni va cădea peste ei în mod grabnic, pentru că vina lor nu mai admite vreo examinare şi nu va fi nevoie de un progres îndelungat de judecată necesară pentru a o stabili. „Pieirea lor dormitează“ (v.3). Din nefericire mulţi îi vor urma, cum citim. Şi rezultatul ereziei lor este nu numai ruina lor însăşi şi a celor înşelaţi de ei, dar şi aducerea căii lui Dumnezeu într-o faimă proastă. Aceasta este întotdeauna calea lui Satan. În ura lui oarbă el poate căuta să ruineze sufletele, dar doreşte fierbinte să-L discrediteze pe Dumnezeu şi adevărul Lui.

Dumnezeu n-a cruţat pe cei care au păcătuit (2.4-6)

Totuşi Dumnezeu este mai mult decât gata să Se ocupe de situaţia creată în felul acesta. El este în mod perfect în stare de a descurca orice confuzie, aşa cum ne spune versetele 4-10. Când citim aceste 7 versete vedem că nu este nicio oprire până la sfârşitul versetului 10. Este o frază lungă: „Dacă Dumnezeu nu a cruţat îngerii… nu a cruţat lumea veche… şi…a condamnat la pieire (cetăţile)… şi l-a salvat pe dreptul Lot, Domnul ştie să-i salveze pe cei evlavioşi… şi să-i păstreze pe cei nedrepţi… ca să fie pedepsiţi“. Este un fapt foarte încurajator pentru credincioşi, totuşi trebuie să fie îngrozitor pentru cei neevlavioşi.

Teologia de astăzi a creat un „dumnezeu“ mintal, care, fiind prea slab sau prea indiferent, cruţă pe oricine şi orice, pentru ca în felul acesta să se arate a fi „dragoste“, dar acesta nu este Dumnezeu Noului Testament, după cum nu este nici al celui Vechi. Dumnezeul Noului Testament este Dumnezeul şi al celui Vechi, după cum arată Scriptura. Când în vechime au păcătuit unii îngeri, El nu i-a cruţat, ci îi ţine în lanţuri pentru judecată. Când lumea dinainte de potop a ajuns la culmea nelegiuirii, Dumnezeu nu i-a cruţat pe oameni, deşi a salvat o mică rămăşiţă de opt persoane, în corabie. Mai târziu a distrus Sodoma şi Gomora, totuşi l-a salvat pe dreptul Lot. Tot în felul acesta se vor arăta din nou lucrurile acestea. El va salva pe cel drept şi va păstra pe cel nedrept pentru judecată, şi aceasta îndeosebi când oamenii se arată a fi imorali şi gata să dispreţuiască autoritatea.

Lot, un om drept, salvat din situaţia lui încurcată (2.7-9)

Oricât de multe erezii nimicitoare s-ar introduce, şi prin urmare oamenii ar fi înşelaţi şi calea adevărului ar fi blasfemiată, Domnul va şti să-i descurce pe ai Săi şi să-i judece pe cei neevlavioşi. De obicei noi nu suntem în stare să deosebim lucrurile, şi cu atât mai mult să le descurcăm. Cine dintre noi, citind istoria lui Lot numai aşa cum ne este redată în Geneza, ar putea observa cu oarecare siguranţă care era adevărata lui stare înaintea lui Dumnezeu? El împărtăşise pentru un timp calea lui Avraam; dar împărtăşise el cât de cât şi credinţa lui Avraam? Istoria care i-a urmat nu se arăta deloc potrivită credinţei; încât n-am putea spune ceva favorabil. Totuşi Scriptura aceasta răspunde oricărei întrebări ne-am pune. Se spune clar că el era un om drept, deşi foarte încălcit în lume şi prin urmare ducând o viaţă mereu zbuciumată. Dumnezeu îl cunoştea şi l-a salvat prin mâna îngerilor.

Ce răsunet au aceste cuvinte pentru noi! Cât de jalnic ar fi să fim atât de încurcaţi încât, deşi adevăraţi credincioşi, n-ar fi posibil pentru cei care ne înconjoară să spună că am fi în mod real, decât numai dacă Dumnezeu Şi-ar spune cuvântul în privinţa aceasta. Dimpotrivă, să dorim să ne separăm de lume în mod clar, ca epistole ale lui Hristos, „cunoscute şi citite de toţi oamenii“(2Cor.3.2,3). Aceasta ne va fi de folos şi în ziua care va veni. Ne va feri de asemenea în prezent de multe dureri sufleteşti, de chinul acesta al minţii de care a suferit Lot. Credinciosul lumesc se situează foarte aproape de cel mai nefericit om.

Ca rezultat al ereziilor nimicitoare: satisfacerea poftelor şi dispreţuirea autorităţii (2.10)

Cele două rele menţionare în versetul 10 se pare că însoţesc întotdeauna „ereziile nimicitoare“ ca rezultat natural al lor. Firea păcătoasă găseşte o atracţie în erezii pentru că îi place să fie satisfăcută şi să-şi facă voia şi să dispreţuiască şi să vorbească împotriva a tot ce i-ar împiedica dorinţele. Adevărul dă sentinţa de condamnare asupra firii păcătoase: erezia dimpotrivă, o hrăneşte. Aceste două rele – propria satisfacţie chiar în lucrurile josnice, şi nesupunerea sub scuza de a obţine o libertate mai largă – sunt foarte proeminente – în ultima parte a acestui capitol 2.

Contrastul dintre îngeri, mai mari în putere, şi învăţătorii falşi care sunt ca animalele fără minte (2.11,13)

Contrastul dintre versetele 11 şi 12 este foarte izbitor. Aceşti învăţători falşi sunt simpli oameni. Îngerii care sunt mai mari decât omul în puterea lor nu aduc nicio acuzaţie împotriva celor care sunt autorităţi, oricât de mult aceştia ar merita dezaprobare în felul nechibzuit în care lucrează. Însă învăţătorii aceştia, care vorbesc despre autorităţi într-un fel care ar arăta că ei ar fi mult mai mari decât îngerii, în realitate sunt – nu îngeri, ci – asemenea unor „animale din fire fără raţiune, făcute să fie prinse şi să piară“. Sărmanul animal fără raţiune – căci aşa este animalul – distruge fără nicio atenţie tot ce nu poate pricepe. Aşa sunt şi aceşti oameni; ei atacă şi distrug violent ceea ce nu înţeleg.

Batjocoresc ce nu cunosc şi pier în însăşi stricăciunea lor (2.12)

Mulţi învăţători de felul acesta sunt descrişi aici. Cât de categoric atacă ei temeliile vechi ale credinţei! Ce înseamnă autoritatea lui Petru, a lui Pavel, a lui Ioan sau chiar a lui Isus Însuşi în faţa cuvintelor şi scrierilor lor biciuitoare? Totuşi cel mai simplu om, care a fost născut din nou şi a devenit copil al lui Dumnezeu, îşi dă seama că ei n-au nici cea mai mică înţelegere în privinţa lucrurilor pe care le atacă.

Avem să tremurăm şi să fim intimidaţi de acestea atacuri, noi care suntem credincioşi în Hristos în felul de altădată, de la început? Nicidecum, nu este cazul. S-ar părea că nimic nu poate sta în faţa lor în pornirea lor nebună, dar este aşa numai pentru că Dumnezeu este îndelung-răbdător şi va veni timpul să-Şi arate dreptatea faţă de ei. Ni se reaminteşte lucrul acesta în cuvintele cu care se termină versetul 12. Credinţa lui Dumnezeu supravieţuieşte într-o sănătate deplină; învăţătorii falşi „pier în stricăciunea lor“ şi îşi primesc răsplata nelegiuirii lor.

Învăţătura lor: alianţa nesfântă cu lumea (2.13,14)

Cât de teribilă este acuzaţia adusă împotriva lor în versetele 13 şi 14!. Adulterul care îi caracteriza poate nu este literal în toate cazurile, însă în semnificaţia lui spirituală el se aplică desigur tuturor învăţătorilor falşi, pentru că ei fie că învaţă, fie că încuviinţează alianţa nesfântă cu lumea. De aceea ei nu numai că îşi găsesc plăcerea în înşelătoriile lor – în ideile cu totul greşite din gândurile lor – dar ei înşeală sufletele instabile, neştiutoare. Se distrug pe ei înşişi, dar ajung şi un blestem, distrugând şi pe alţii.

Banii: secretul motivelor profeţilor falşi (2.15,16)

În versetul 15 sunt demascate motivele lor secrete. Ei au urmat calea lui Balaam. Deci nu este nimic original în ceea ce făceau. Eu urmau calea care avea o amintire ruşinoasă, bătătorită de Balaam, care şi-a vândut pentru bani darul profetic. El n-a fost cea dintâi persoană care să profetizeze pentru plată, pentru că acesta era întotdeauna un obicei în religiile idolatre, dar se pare să fi fost cel dintâi care să se ofere să profeţească în Numele Domnului pentru plată. Întrebarea supremă pentru Balaam era: „Mă va plăti?“. Dacă era o propunere ca să fie plătit, profeţea atât de mult cât se putea. Era o nebunie teribilă care aducea o degradare morală teribilă. În versetul 12, notăm, profeţii falşi sunt puşi la nivelul unor „animale din fire“; în versetul 16 Balaam este mai jos decât ele. O măgăriţă necuvântătoare a fost în stare să-l mustre.

Care este deci motivul secret dinapoia atacurilor multe şi felurite ale învăţătorilor falşi de astăzi? Este aceiaşi istorie. Adevăratul impuls dinapoia lor este: se plăteşte!

În general se plăteşte financiar. Cu ani în urmă „pastorul“ Russell conducea o mare companie în Londra, închiriind cele mai scumpe localuri şi făcând reclame enorme, iar un ziar raporta că el a spus că de fapt nu mai ştia ce să facă după acea cu mulţimea banilor care i-au fost dăruiţi.

Întotdeauna se plăteşte dacă faima, renumele este lucrul dorit. Ziarele pline de lucruri extraordinare folosesc pentru vânzare mare noutăţi false. Este, din nefericire, o cale deschisă, largă, pentru promovarea diferitelor cercuri eclesiastice.

Fântâni fără apă, nori alungaţi de furtună, care nu dau nimic (2.17)

Şi când sunt preferaţi şi în mare cinste, ce au ei de dat? Chiar nimic. Ei sunt „fântâni fără apă“ şi de aceea nicio sete spirituală nu poate fi potolită de ei. sunt ca nişte „nori mânaţi de furtună“ care dau puţin sau nimic ca să înviorеze pământul uscat.

Vorbesc cu trufie lucruri de nimic (2.18)

Realizează ei ceva? Din nefericire, da! Ei rostesc „cuvinte mari, umflate de deşertăciune“ pentru a prinde în capcană multe suflete. Cu câtă exactitate sunt inspirate cuvintele Scripturii! Când oamenii necredincioşi caută să prezinte ca ştiinţă lucruri care îi depăşesc, se vede foarte repede că folosesc „cuvinte mari, umflate de deşertăciune“; şi cuvinte de deşertăciune se arată când se ating de „lucrurile lui Dumnezeu“, cunoscute nu de om, ci de Duhul lui Dumnezeu (1 Cor.2.11). Cu aceste cuvinte deşarte, ei ademenesc pe unii „care tocmai au scăpat de cei care umblă în rătăcire, promiţându-le libertate.

Promisiunea libertăţii, ei înşişi fiind robi au stricăciunii (2.19)

Libertate! Cuvântul acesta are un sunet foarte obişnuit. Nu ţi-a spus oare nimeni:“De ce să fii robit de aderarea oarbă faţă de Biblie, care îţi închipui că este inspirată? De să nu-ţi însuşeşti vederea luminată din timpul nostru? Trateaz-o ca o carte obişnuită, desigur, clasică şi interesantă, dar fără o autoritate supranaturală. În felul acesta îţi vei elibera mintea de încurcăturile ei şi vei începe să te mişti cu toată libertatea în câmpul vast al speculaţiilor actuale“. Ce propunere ispititoare! Cât de distrugător lucrează ea printre oamenii bine intenţionaţi cu gândirea nestatornică, care tocmai au scăpat de cei care umblă în rătăcire şi de stricăciunea din lume, totuşi doar îmbunătăţiţi, nu născuţi din nou. Ea le deschide înainte o cale, aparent bună, chiar în vechea stricăciune din care tocmai ieşiseră.

Cei neîntorşi la Dumnezeu, cu o îmbunătăţire exterioară, asemănaţi cu câinele şi cu scroafa (2.20-22)

Victimele acestor învăţători falşi, care sunt astfel încurcaţi din nou şi final în stricăciunea lumii în aşa fel încât starea lor din urmă este mai rea decât la început, nu sunt suflete întoarse la Dumnezeu, ci doar oameni care printr-o anumită cunoaştere dobândită spre Domnul şi-au schimbat căile într-un mod exterior. De aceea ei sunt asemănaţi cu câinele şi scroafa, amândouă animale necurate. Aşa este firea câinelui, că are obiceiul tare neplăcut de a se întoarce la ceea ce a vomitat. Ala este firea scroafei, că oricât de bine ai spăla-o, ei ăi place să se scalde în mocirlă la cea dintâi ocazie. Persoana care s-a luminat probabil intelectual şi prin urmare s-a reformat în faptele exterioare, totuşi fără acea schimbare fundamentală a firii produsă de naşterea din nou, cade victimă cu uşurinţă. Învăţătorul fals îi promite libertate şi prin cuvintele lui umflate de deşertăciune, îi taie legătura neînsemnată mintală care ăl reţinea, şi el este din nou înapoi în vechile lui căi ale păcatului, fie vărsătură (necurăţie adusă dinăuntru), fie noroi (necurăţie din afară).

Aceştia au avut o „cunoaştere a Domnului şi Mântuitorului“ (v.19), au cunoscut“calea dreptăţii“ (v.21), „au scăpat de cei care umblă în rătăcire“ (v.18), dar s-au întors înapoi spre pierirea lor veşnică. Tristă, tristă le este starea, dar cine ar putea descrie judecata care îi va ajunge din urmă pe aceşti falşi învăţători care le-au adus ruina? La timpul potrivit ea nu va întârzia, cum spune versetul 3.

Importanţa imensă a adevărului profetic (3.1,2)

Capitolul 2 deci arată o situaţie foarte întunecată. El introduce, ca o paranteză, o înştiinţare necesară. Cu capitolul 3 apostolul Petru se reîntoarce la tema lui principală, la imensa importanţă a adevăratei profeţii. Credinciosul adevărat,fiind născut din nou, are o minte curată. Totuşi, deşi este curată, are nevoie să i se reamintească mereu ceea ce Dumnezeu spusese prin profeţii sfinţi ai zilelor Vechiului Testament sau prin apostolii şi profeţii Domnului Isus în scripturile Noului Testament. Capitolul acesta ne arată foarte clar care este efectul pe care-l produce cunoaşterea adevărului profetic asupra minţii curate a celui credincios; el este astfel separat în inimă şi în viaţă de lumea care trebuie să ajungă, nu numai spiritual dar şi material, sub judecată şi în felul acesta să dispară (vezi versetele 10-14)

Despărţirea de lume şi de corupţia ei ca rezultat al profeţiei

De notat, aici este exact opusul a ceea ce se află în capitolul 2. Acolo e învăţătura nelegiuită a profeţilor falşi, cu efectul inevitabil al încurcării adepţilor ei în lume şi în corupţia ei. Aici este lumina adevărului dat prin profetul ridicat de Dumnezeu şi care îşi are efectul de separare de lume şi de corupţia ei pentru cei care o primesc.

Deosebirea aceasta rămâne adevărată oriunde şi întotdeauna. Şi ea este în adevăr reală în aşa măsură încât putem fi în stare să judecăm adevărul şi temeinicia oricărei învăţături adusă împotriva noastră, punându-ne întrebarea aceasta simplă: Dacă primesc învăţătura acesta ca adevăr, va avea ea ca efect în gândirea mea separarea mea de lume sau întărirea mea în ea? Sunt şi alte teste, desigur, pe care nu trebuie să le ignorăm, dar chiar şi numai acesta este destul de hotărâtor.

Împotrivirea batjocoritorilor în zilele din urmă (3.3,4)

S-ar părea că îndată ce apostolul Petru s-a întors la subiectul profeţiei adevărate a fost conştient de antagonismul violent din partea adversarilor. De aceea mai întâi de toate dă o înştiinţare, şi aceasta îndeosebi cu privire la împotrivirea propriilor pofte. Dorind să dea frâu liber dorinţelor lor păcătoase, ei iau în râs tot ceea ce va aduce o ruşine asupra lor.

Tăgăduirea de către batjocoritori a venirii Domnului (3.4,5)

Întotdeauna au fost batjocoritori de felul acesta. Versetul 4 totuşi prezice că în zilele din urmă ei îşi vor întemeia batjocura pe continuitatea neclintită a tuturor lucrurilor din timpuri străvechi, care, spun ei, fac imposibil să gândeşti la vreo intervenţie catastrofică bruscă în zilele care vor veni, cum este venirea Domnului. Versetul 5 continuă gândul că, vorbind în felul acesta, ei tăgăduiesc intervenţia catastrofică a potopului, ca şi cum n-ar fi avut loc în trecut. Ei „de bunăvoie“ sunt ignoranţi în privinţa aceasta. Lucrul acesta este ascuns de ei pentru că aşa vor ei să fie.

Zilele din urmă: tăgăduirea potopului şi batjocorirea venirii Domnului (3.3-6)

Prezicerea din versetele 3-6 ne aduce bucurie. Este aici o profeţie a Scripturii a cărei amintire se repetă în auzul nostru aproape în fiecare zi. Acum două sute de ani a fost reîmprospătată printre creştinii adevăraţi venirea din nou a Domnului, şi în partea din urmă a acelui secol ideea venirii Sale a fost întâmpinată cu mare dispreţ, pentru că tăia cu totul teoriile evoluţioniste care se manifestau violent. Pentru o minte obsedată de evoluţionism, potopul din trecut aşa cum este istorisit în Geneza, şi venirea personală a lui Hristos în viitor sunt la fel de incredibile. De bunăvoie ei rămân ignoranţi cu privire la una şi tăgăduiesc batjocoritor pe cealaltă. Timp de nouăsprezece secole batjocoritorii au batjocorit. Însă în ultima parte a acelui secol şi-au arătat batjocura în legătură cu aceste adevăruri. Dar batjocoritorii au să batjocorească acesta fapte în zilele din urmă. Este în adevăr un lucru îmbucurător. Îl putem lăuda pe Dumnezeu! În ziua aceasta s-a împlinit Scriptura aceasta pe care am auzit-o (vezi Luca 4.21)

Cerurile şi pământul de acum, păstrate prin Cuvânt pentru foc (3.7,8)

Cum a avut loc potopul? Răspunsul este: „prin Cuvântul lui Dumnezeu“ (v.5). Prin acelaşi Cuvânt cerurile şi pământul care există sunt păstrate pentru foc, în ziua de judecată care va veni. Cuvântul lui Dumnezeu a răsturnat necredinţa şubredă a oamenilor în trecut şi el va face tot aşa din nou. Ochiul credinţei vede scris pe cele mai frumoase construcţii ale mâinii omului, cuvintele nefavorabile: „Păstrate pentru foc!“.

Gândul lui Dumnezeu despre timp: o zi ca o mie de ani (3.8)

Întrebarea batjocoritoare a celor are batjocoresc se naşte desigur din faptul că au trecut multe veacuri de când Domnul a plecat de pe pământul acesta cu promisiunea că El va veni în curând din nou. De aceea avem să recunoaştem faptul afirmat în versetul 8, că ideea de timp a lui Dumnezeu este foarte diferită de a noastră. O mie de ani sunt ca o zi pentru El, aşa cum citim şi în Psalmul 90.4; o zi este de asemenea ca o mie de ani, aşa cum este ilustrat de versetul 10 al acestui capitol. De aceea nu trebuie să-L considerăm inactiv, dacă a trecut mult timp în felul nostru de a gândi.

Pocăinţa - sau pierirea (3.9)

Motivul aşteptării îndelungate nu este întârzierea, ci îndelunga Sa răbdare. Cea de a doua venire va însemna începutul unei judecăţi teribile. Deşi necesară, aceasta nu este o bucurie pentru Dumnezeu. El nu doreşte ca cineva să piară, ci toţi să vină la pocăinţă. Alternativa este foarte clar precizată în aceste cuvinte. Este ori pocăinţa – ori pieirea.

Ziua Domnului: de la venirea Sa până când elementele naturii şi pământul vor arde (3.10)

Totuşi judecata se va arăta atunci când îi va veni timpul. Domnul va veni când oamenii nu-L aşteaptă, ca un hoţ noaptea, şi în felul acesta se va începe ziua Lui. Aceasta „zi“ va include acea mie de ani despre care se vorbeşte în alte scripturi. Ea se va începe cu venirea Sa şi nu se va termina până ce pământul şi cerurile ca îl înconjoară vor trece, descompuse de foc. Aceasta va avea loc după ce seva ajunge la sfârşitul celor o mie de ani de domnie, aşa cum ni se arată în Apocalipsa 20.7-11. Această distrugere a cerurilor şi a pământului va conduce la „ziua lui Dumnezeu“ despre care vorbeşte Apocalipsa 21.1-8, adică starea veşnică. „Ziua Domnului“ şi „ziua lui Dumnezeu“ sunt ca două cercuri care se ating unul de altul şi chiar se suprapun în punctul în care cerurile şi pământul sunt distruse, în aşa fel încât distrugerea lor se poate spune că este în amândouă.

Ziua Domnului şi ziua lui Dumnezeu (3.10,12)

Ziua Domnului este perioada caracterizată în special de înălţarea lui Hristos ca Domn şi Administrator al voii lui Dumnezeu, când va domni dreptatea. Ea durează o mie de ani. Ziua lui Dumnezeu este starea care va urma pentru eternitate, în care Dumnezeu va locui cu oamenii într-un cer noi şi pe un pământ noi, şi atunci dreptate va locui fără vreun duşman izolat care să fie redus la tăcere.

Cuvântul profetica cu efecte asupra caracterului vieţii noastre (3.11,14-18)

Lucrurile acestea sunt prezentate clar în Cuvântul profetic şi noi le cunoaştem. Dar cu ce scop ne sunt făcute cunoscut? Răspunsul la întrebarea acesta se află în versetul 11 şi în versetele 14-18. Totul este rânduit ca să aibă efect în prezent asupra caracterului vieţii noastre.

Urmarea cunoaşterii profeţiei: o viaţă sfântă şi evlavioasă (3.11,12)

Ştim că distrugerea pământului şi a lucrărilor de pe el este hotărâtă de Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea trebuie să fim caracterizaţi de o „purtare sfântă“ – adică un fel separat de vieţuire – şi de evlavie. De aceea să fim ca aceia care aşteaptă şi grăbesc ziua care va veni. Creştinul care îşi cheltuieşte toate puterile făcând ce este bine pentru lumea aceasta poate spune că ştie aceste lucruri, dar îi este greu să le creadă în adevăratul sens al cuvântului. Lot a prins rădăcini adânc în pământul Sodomei, pentru că nu ştia că soarta acelei cetăţi fusese hotărâtă. Ce ar fi făcut dacă ar fi cunoscut-o? Foarte clar, lumina adevăratei profeţii are un efect de separare, de sfinţire.

Caracteristici veşnice ale cerului şi pământului nou, dorite de pe acum (3.13,14)

Ştim de asemenea că vom intra în binecuvântările stării veşnice în cerurile noi şi pe pământul cel nou. De aceea să ne străduim – aici Petru se întoarce la cuvântul pe care-l folosise în capitolul 1.5 – să umblăm acum în pace, fără pată şi fără vină. Starea veşnică va fi plină de pace, pentru că nicio pată, nimic nedemn nu va fi acolo. De aceea să urmărim caracteristicile cerurilor noi şi ale pământului cel noi mai înainte ca ele să fie realitate trăită.

Îndelunga-răbdare a Dumnezeului nostru, pentru mântuire (3.15)

Mai departe, avem să considerăm îndelunga-răbdare de acum a Domnului nostru ca mântuire şi de aceea să nu ne pierdem răbdarea când trebuie să aşteptăm. Vom cunoaşte că fiecare zi de aşteptare şi poate de suferinţa care este adusă de ea însemnă mântuirea altora. Şi nu numai atât – pentru că acest fel de „a socoti“ lucrurile nu se va opri doar la o recunoaştere mintală a faptului, ci se va exprima în acţiune – ne vom strădui cu toată inima să aducem înaintea oamenilor vestea rânduită pentru mântuirea lor, până ce va veni Domnul. Evanghelia lui Dumnezeu este „puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine care crede“ (Rom. 1.16)

Menţionarea epistolelor lui Pavel (3.15,16)

Când Petru şi-a început cea dintâi epistolă (1.12) se pare că el se referea la lucrarea lui Pavel printre aceşti iudei din împrăştiere. Acum, la sfârşitul celei de a doua epistolă îi spune numele şi nu numai „toate epistolele lui“ în general, ci unele scrieri pe care el le adresase lor, potrivit cu înţelepciunea dăruită lui de sus. În mod evident, Pavel a scris către evrei. Desigur, poate a fost o scriere care n-a avut intenţia de păstrare ca parte a Scripturilor, şi de aceea nu există astăzi. S-ar putea să fie epistola către Evrei, pe care o avem şi noi pentru binele sufletelor noastre. în acea epistolă el vorbeşte în adevăr „despre lucrurile acestea“. Vedeţi îndeosebi Evrei 12.25-29. El vorbeşte despre acestea şi în alte epistole ale sale.

Afecţiunea creştină şi recunoaşterea harului şi darului altuia (3.15)

Notăm în ce fel scrie Petru despre Pavel, omul care trebuie să i se împotrivească şi să-l mustre altădată în Antiohia (vezi Gal.2.11). Nu este aici nicio urmă de amărăciune, nicio trăsătură de spirit zelos pentru iudaism, căruia Pavel să i se împotrivească. Moartea de martir se apropia de amândoi, şi el este „preaiubitul nostru frate Pavel“. Minunat! Cea mai nestingherită afecţiune creştină se revarsă în recunoaşterea deplină a harului şi a harului acordat altuia. Putem vedea inima caldă şi iubitoare care bătea în Petru fără vreo pată de egoism, care o umbrea când era tânăr şi gândea că el avea dragoste mai mult decât ceilalţi apostoli.

Unele lucruri greu de înţeles, necesare deschiderii ochilor inimii (3.16)

Totuşi trebuia să spună că în epistolele lui Pavel erau lucruri „greu de înţeles“. Vorbind în felul acesta, el scria fără îndoială ca apostol al circumciziei, identificându-se pe sine însuşi cu credincioşii din poporul său. Tot adevărul cu privire la adunare, locul ei în planurile lui Dumnezeu, privilegiile ei, alcătuirea ei din aleşi atât dintre naţiuni cât şi dintre evrei, tot ceea ce Pavel scrie pe scurt ca „taina lui Hristos“ (Efes.3.4) aveau să fie „lucruri grele“ pentru un iudeu. Aceasta tăia de-a curmezişul fiecare fibră a simţului lor naţional care fusese hrănit timp de veacuri. Adevărul acesta era destul de simplu din punct de vedere al gândirii, însă ochii inimilor lor trebuiau de asemenea să-l înţeleagă. Faptul acesta era recunoscut de Pavel în Efeseni 1.18, unde se spune despre „ochii inimii“. Şi noi, dacă nu avem deschişi ochii inimii, avem să mărturisim cu tristeţe când citim Cuvântul lui Dumnezeu că ne este greu de înţeles.

Scriptura interpretată greşit de cei neînvăţaţi şi nestatornici (3.16)

Scriptura de asemenea poate fi deformată sau să i se forţeze sensul de unii care sunt neştiutori şi nestatornici. „neştiutori“ sau „neînvăţaţi“ înseamnă desigur neînvăţaţi nu în înţelepciunea lumii, ci în lucrurile lui Dumnezeu. Aici Petru s-au putea referi în special la pericolul celor dintre naţiuni, în felul în care Pavel însuşi le spune celor dintre naţiuni în Romani 11.13-29. Dacă cei dintre naţiuni înţeleg greşit şi folosesc greşit adevărul lui Dumnezeu în aşa fel încât să se socotească „înţelepţi în ei înşişi“ (v.25), sunt foarte aproape de propria lor nimicire. Cu cât mai mult dacă şi Petru se referă la aceeaşi situaţie, cuvintele lui pot avea o aplicaţie mai largă. Să fim atenţi să nu deformăm Cuvântul lui Dumnezeu.

Creşterea spirituală în harul şi cunoaşterea Domnului Isus (3.17,18)

Am fost înştiinţaţi mai dinainte împotriva abaterilor celor răi, ca să nu cădem în ele. Abaterile celor răi au fost expuse în capitolul 2. Totuşi nu este îndeajuns să fim atenţionaţi împotriva răului, trebuie să fim în poziţia de a ne bucura de adevăr. Metoda de a nu da înapoi este de a merge înainte. Ca un om pe bicicletă, creştinul trebuie să meargă înainte ca să fie ferit de cădere. De aceea trebuie „să creştem în harul şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos.Aceste cuvinte rezumă învăţătura principală a epistolei. Creşterea spirituală a fost marea temă a capitolului 1 şi apostolul se întoarce la ea în cuvintele sale de la urmă. Orice creştere adevărată este în har, harul lui Dumnezeu. Apoi, când ne lărgim cunoaşterea harului, creştem şi în tot ce este plăcut, în duhul nostru. Orice creştere adevărată de asemenea este în cunoaşterea Domnului Isus, în care harul lui Dumnezeu a ajuns la noi.

Cine va pune o limită dezvoltării noastre în harul şi în cunoaşterea Domnului? Amândouă sunt nelimitate. Plantaţi aici, suntem ca pomii care îşi prind rădăcinile mult într-un pământ fertil, care se află în adâncime.

„A lui să fie gloria şi acum şi în ziua veşniciei! Amin“.

clickbible.org